

[Nina Andersen.]

tænker man sig alvorligt om, når man skal drøfte en forhøjelse af indtægtsgrænserne, og man stiller uvilkårligt det spørgsmål overfor det foreliggende lovforslag: Kan det være rimeligt at gennemføre et lovforslag, der medfører en så væsentlig forskel i behandlingen af den enlige moder og af et ægtepar, hvori der findes et barn, hvortil der er en bidragspligtig udenfor ægteskabet? Det synes jeg ikke det er, ikke alene af psykologiske grunde, men også af retfærdighedsgrunde.

Lad nu det stå hen, og lad os gå til det andet punkt og spørge: Er det rimeligt at gøre sygekassegrænsen til den øverste grænse for udbetaling af børnebidrag? For at få det ærlige tal frem skal man ikke blot se på det tal, som er sygekassegrænsen, men det, som er den endelige indtægt for den kvinde, der med 1 barn kan være medlem af sygekassen, og det er i København og omegn ca. 15 500 kr., i provinsbyerne ca. 14 700 kr. og på landet ca. 12 500 kr. Man vil altså se, at det drejer sig om indtægter af en betydelig højde, og det er ganske givet, at det vil sætte ondt blod, hvis man gennemførte den foreslåede ændring. Man kan heroverfor spørge: Kan man ikke gå ud fra, at kvinder i de højeste indtægtsgrupper ikke vil henvende sig til det offentlige, og vil de, der er bidragspligtige til sådanne kvinder, og som sikkert har en sådan højere indtægt, ikke enten betale frivilligt til moderen eller til det offentlige, når det offentlige har udlagt bidraget? Det kan man imidlertid ikke sige noget bestemt om.

Jeg vil lige nævne, at efter den sidste forhøjelse af indtægtsgrænserne er der ikke noget, der tyder på, at der finder en større betaling sted, at der er større betalingslyst eller betalingssevne for de nye grupper, der inddrages under muligheden for forskudsvis udbetalte bidrag. Jeg vil ikke diskutere, hvorvidt der bliver nogen større eller mindre tilbagebetaling, men alene fæstne opmærksomheden ved den psykologiske virkning, det vil have, at et ægtepar med et eller flere børn med en betydeligt lavere indtægt end den her nævnte skal være med til at betale den del af det forskudsvis bidrag, som faderen ikke dækker. Jeg tror, at hvis vi går så vidt, vil vi rokke ved den forstående

opfattelse af den enlige moder, der er skabt, og undergrave hendes stilling, og jeg er bange for, at det snarere vil være til skade end til nytte for den enlige moder at fastsætte indtægtsgrænser af den højde.

Jeg tror imidlertid, der kan være noget at rette ved de nuværende indtægtsgrænser og ikke mindst ved den måde, hvorpå man beregner den enlige moders indtægt og forøvrigt også de familiers indtægt, det her drejer sig om, og jeg er derfor af den opfattelse, at vi bør se på lovforslaget i et udvalg, hvor vi kan være helt nøgterne, hvilket måske er lettere, når man sidder om et bord, end når man har mulighed for at spille på følelserne, som man altid kan, når det drejer sig om et problem af denne karakter. Jeg vil derfor ved forhandlingens slutning stille forslag om, at lovforslaget henvises til et udvalg på 17 medlemmer.

Jens Chr. Christensen: Det forslag, der her er til behandling, dækker det samme problem, som gentagne gange har været under debat her i denne sal, sidst i foråret, men navnlig i foråret 1953, da den daværende socialminister, det nuværende ærede medlem hr. Poul Sørensen, foreslog en forhøjelse af normalbidragene. Der blev da gennemført en forhøjelse på 20 pct. af de dengang gældende beløb.

Indtægtsgrænserne, hvorefter de enligstillede får bidrag udbetalt af det offentlige, foreslas nu af det ærede medlem fru Ragnhild Andersen m. fl. forhøjet til sygekassegrænserne. Det er en stigning i gennemsnit for de tre kommunegrupper på ca. 100 pct. i forhold til de nugældende grænser. Fra venstres side vil vi ikke benægte, at der kan være ting at rette i de nuværende forhold, og er der ting, som man tidligere har overset, eller ændrede forhold, som gør en ændring i retning af det foreslåede påkrævet, er vi fra vor side villige til at forhandle derom i et udvalg. Det kan f. eks. være tilfældet med forholdet mellem grænserne indenfor de tre kommunegrupper. Jeg vil mene, at forskellen mellem gruppe III og gruppe I er større end forskellen i de virkelige udgifter.

Vi fra vor side er som nævnt villige til at gå ind i en fordomsfri forhandling om hele problemet. Jeg vil dog slutte mine få bemærkninger med at sige, at vi trods alt